

Tanácskozás a fiatal pedagógusokról

Több mint 40 ország és számos nemzetközi szervezet részvételével kezdődött kedden az Építők Rózsa Ferenc művelődési házában az a nemzetközi szakszervezeti tanácskozás, amelyen a fiatal pedagógusok helyzetét elemzik. A találkozózt a pedagógus-szakszervezetek nemzetközi együttműködésének bizottsága (CICSE) hívta össze.

A háromnapos eszmecsere megvitatták a pályakezdetes gondjait, a fiatal pedagógusok anyagi és erkölcsi megbecsülésének helyzetét. Szóba került a fiatal pedagógusok és a falun dolgozó fiatal pedagógusok munka- és életkörülménye is. A tanácskozás középpontjába azok a témák kerültek, amelyek a pedagógusok helyzetének javításával az ifjúság nevelésének ügyét szolgálják — természetesen mindebben elemezve a szakszervezetek tevékenységét.

A tanácskozás referátumát F. Blanchard, a pedagógus-szakszervezetek nemzetközi együttműködési bizottságának titkára tartotta. (MTI)

Hazánk szerepe a nemzetközi egészségügyi együttműködésben

A napokban érkezett haza Genfből az Egészségügyi Világszervezet idei közgyűlésén részt vett magyar küldöttség. Vezetője, dr. Farád László, az egészségügyi miniszter első helyettese nyilatkozott a nemzetközi találkozó eseményeiről.

— Az idei vita középpontjában a világszervezetnek a fertőző betegségek, elsősorban a himlő, a kolera és a tbc-leküzdesét célzó hosszú távú tervet, valamint a környezetvédelem kérdései állottak. Világosan kidomborodott, hogy a fejlődő afrikai és ázsiai országokban dúló járványok leküzdése a nyugati félteke országainak is elsőrendű érdeke, annak ellenére, hogy például gyakorlatilag a himlő ezt a féltekét nem érinti.

— A másik nagy kérdés-csoportban, a környezetvédelemben elsősorban az ivóvíz kérdése foglalkoztatta a közgyűlést. Az urbanizációs ártalmak, elsősorban a levegő és a felületi vizek szennyeződésének kérdését a vi-

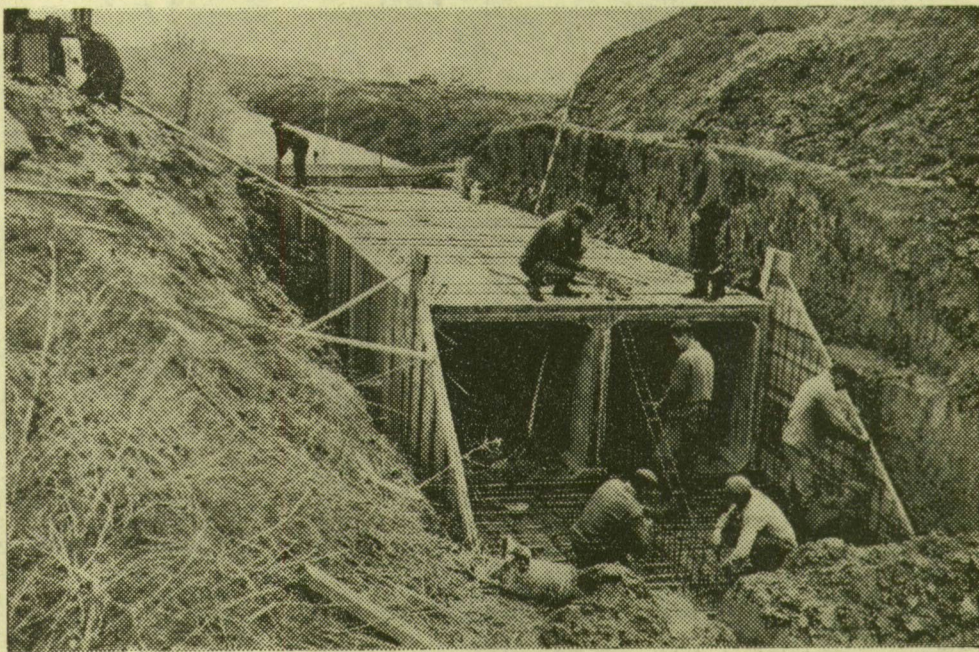
lágszervezet az egyes országok belső ügyének tekinti, amelynek megoldását tanácsadókkal és megfelelő mérőműszerekkel támogatja. Erre a támogatásra mi is számíthatunk.

— Ajánlásokat fogadtak el az orvostudományi kutató munka jobb összehangolására, az orvosok és az egészségügyi személyzet képzésének és továbbképzésének korszerűsítésére is. Jóleső érzéssel hallhattuk a fejlődő országok küldötteinek felszólalásaiból a nálunk és más szocialista országokban végzett fiatal szakembereik képzettségéről, valamint az illető országok egészségügyi ellátását közvetlenül segítő szakembereink munkájáról elhangzott elismerő szavakat.

— Először fordult elő, hogy az NDK küldöttsége meghívott megfigyelőként vehetett részt az értekezleten és fejthette ki nézeteit. Annál sajnálatosabb, hogy dr. Candau főigazgatónak ezt a gesztusát nem követte az NDK jogainak elismerése. A tagfelvételi vitában ugyanis a szocialista országok és sok más ország képviselőinek érvelésével szemben úgy határoztak, hogy újabb egy évre elhalasztják a döntést, azzal az indoklással, hogy meg kell várni az NDK felvételét az ENSZ-be. Ennek az érvnek logikátlanságát mi sem bizonyítja jobban, mint az a különben örvendetes tény, hogy a Bangla Desh Népi Köztársaságot, amely ugyancsak nem ENSZ-tag még, több más országgal együtt felvették.

— Magyar szempontból külön is eredményesnek ítéltetjük az idei közgyűlést — mondta végül dr. Farád László. — Kezdem mindjárt a legfontosabbal: elsőpr többséggel 125 szavazatból 188 igennel beválasztottak bennünket a világszervezetnek a két közgyűlés közötti munkát irányító legfőbb testületébe, a végrehajtó tanácsba. Az állandó szakértők listájára, amelyen jelenleg 28

kiemelkedő magyar szakember szerepel, további magyar nevek kerülnek. Ez nemcsak megtiszteltetés számunkra, hanem egyúttal bő alkalmat nyújt a nemzetközi tapasztalatok közvetlen megszerzésére is. Valószínűleg még ebben az évben ismét Magyarországra rendezi meg a fejlődő országok szakemberei részére a vérel-látó tanfolyamot, a nyáron pedig rubeola-szimpozion lesz Budapesten. Ugyancsak a nyáron látogat el hozzánk dr. Candau, a világszervezet főigazgatója.

Kubikosok

Valamikor tőlük zengett a Viharsarok. Ha ők megálltak némán, ásóra, csákányra, lapátra támaszkodva, akkor valami készülöben volt a földmunkásmozgalomban. Szergej félelmetesen feketélt, amikor megindultak az országutakon, hosszú sorban, a csikorgó talicskák mögött. Vasúton és gyalog keresztül-kasul bejárták az országot. Ahol a föld megmozdításra várt, ott órájuk volt legelőször szükség. S nemcsak kisméztett szegénységüket cipelték át az országon. Tüzet vittek a kezükben, a szemükben, gyújtó lángot az úri Magyarország felperzselésére.

A MUNKA DICSERETE

Klaszikus értekezés ez jut eszünkbe régről a kubikosokról. Ha ránézünk a Tisza védtöltéseire, akkor is rájuk terelődik a beszéd, hiszen két kezük munkájából épültek a folyót kordába szorító gátak. A mai kubikosokat is a munkájuk dicséri. Nélkük nincs alapozás, építkezés a legmodernebb gépek jelenlétével sem. Példa rá az Alsó-tiszavidéki Vízügyi Igazgatóság számos kubikosbrigádja. Közülük is Pataki Mihály. Egyszerű, de szoros kötelék tartja össze őket: a munkamorál. Ezt ők nem így nevezik maguk között.

— Egy karra dolgozunk, s az összteljesítményt szétosztjuk magunk között. Senki sem akar a másik rovására boldogulni. Nem vinné rá a lelkiismerete, a tisztessége.

Így summázta összetartozásukat a munkában Pataki Mihály brigádvezető, aki nem afféle előmunkás, elő-
okoskodó pallér. Eppen úgy dolgozik a szerszámokkal, ásóval, lapáttal, csákánnyal, talicskával, mint a többiek.

Elvezethetne pedig előnyöket azzal a ténnyel, hogy húsz éve dolgozik az igazgatóságban. Több szava lehetne az apja révén is, akivel ugyanígy és ugyanígy dolgozott hosszú esztendőken át. S éppen ez az, a tradíció, a hosszú egy helyben levés, ami többre kötelezi az embert.

VÍZHORDÓ- KÉNT KEZDTE

Meg az összeszokottság. Amit egyszer elhatároznak maguk között, annak úgy kell lenni. Mert mit mondanának a társak, ha Pataki Mihály csak brigádtagok, Herczeg Ferenc, Miczicz István, Szénási Lajos, Czírok Károly.

— Az emberek átadhatják helyüket a brigádban másnak, ha úgy gondolják, hogy máshol jobban megtalálják a számításukat. Csakhogy akit egyszer maguk közé vesznek, amellet és azzal jobban, rosszban kitartanak.

Pataki Mihályról ezt Papp Gyula építészvezető mondja közös munkahelyükön, a tiszaszigeti új szivattyútelep építkezésén. Annak idején együtt dolgozott idős Patakival, akinek a brigádjában vízholdó volt a fia, Mihály, majd 18 évesen fel-nőthöz való munkát kapott közöttük. Akkoriban még úgy volt, hogy az állandóan változó és messzeeső munkahelyek szinte egész hétre magukhoz kötötték a kubikosokat. Lakóhelyüktől, családjuktól 20—30—50 kilométeres távolságok választották el őket. A hevenyészett munkakörülmények szűkös körülményei fogva tartották a leg-szebb gondolatot, s a mun-

kának sem volt túlon túl jó ize. A hétköznapi megnyúl-tak, mint a korai sötétedésben az árnyak, a vasárnapok pedig mindig kurták voltak a család körében.

OLYAN EMBER-E Ó?

A víz-ügyi igazgatóságban ez már a múlt a kubikosok munkakörülményeiben. Gépjárművek sora ingázik velük, hogy a napi munka után hazajussanak családjuk körébe. A tartósabb építkezéseken pedig az első épület az ebédlő, az öltöző tető alá hozása, s délből a főtt étel biztosítása a régi tarisznyázás helyett. A jó kollektívát, s a rendezett munkakörülményeket persze azok terem-tették meg helytállással, akik vállalták a nehezebb időszakot is. Pataki Mihály tekintélyét, emberségét is ez alapozta meg társai szemében. S ezzel meg is eléged-hetett volna, hiszen munkájára, szakismeretére ezután is szükség van, számíthat-nak rá.

— Hova tovább ezután? Mit tudnék még tenni, ami erőmből telik? — tündökött el élete során. Ekkor határozta el, hogy a szeptemberi szakszerménökség kommunisai köz-zé akar tartozni.

Miért? Több lesz a keresete? Nem. Könnyebb a munkája? Nem. Kicsik a számszám a kezébe? Nem. Eppen ellenkezőleg: ereje teljében, 40 esztendősen most érti csak igazán a szerszámok nyelvét, az alkotás örö-mét. S mikor meggyőződött arról, hogy mások is jónak látják elhatározását, akkor kérte felvételét a kommunis-ták sorába. Biztos akart lenni önmagában, hogy olyan ember-e ő, amilyennek tart-ják: emberségesnek, őszintének, határozottnak, szemléle-tében pedig mindig a közös-ség dolgaival törődőnek.

Tudta, hogy ezzel a lépé-sével még többet vállalt, és nem lesz több ezért a fete-sé, sem a szabad ideje, amivel eddig úgy gazdálko-dott, ahogy jónak látta. Apja valamikor ott kezdte, ott ha-ladt az országúti talicskások hosszú sorában. A mai ku-bikosokra viszont már hely-ben várnak a szerszámok, oda viszik nekik a munka-helyre. S nem kényelmesség ez, hanem megfontolt mun-kaszervezés. A kubikosok munkájának profilja is meg-változott mára. Többnyire csak a gépek nyomába járva finomítanak az alapokon. Zsaluznak, köveznek, beto-noznak, betonvasat „idomíta-nak”, mikor mire van szük-ség. Olyan mindenesei lettek a földön a földdel való mun-kának, hogy észre sem vet-ték, mikor megasodtak alko-tásaik fölé.

Lódi Ferenc

Előzetes megjegyzés a szegedi vásárról

Készülődnék a Szegedi Ipari Vásárra. Az előke-születekről nemrégiben hírt adott lapunk is. A vásár vezetői elmondták, hogy a szegedi kiállítás évek óta keresgeti a maga sajátos arculatát. Tavalyelőtt és tavaly odáig már eljutot-tak, hogy meghirdették: ez a vásár fórumot teremt az ipar, a kereskedelem és a fogyasztók találkozájának, eszmecserejének, Dicséretes a törekvés.

Persze nem volt teljes az említettek találkozója. Messziről szemlélődtek egy-másra, legalábbis a fo-gyasztók csak egyszerű vá-sári látogatók, nézelődők, esetleg mérlegelők voltak ebben a viszonylatban. Mert ugye mi is történhet egy ipari kiállításon? Mondjuk Kovács János, aki egyben fogyasztó is, elmegy a vásárra. Mit tesz, mit tehet ott? Nézelődik, de aligha van lehetősége tárgyalni az ipar és a ke-reskedelem képviselőivel. Na és ha van, akkor mi a helyzet? Semmi. Elmondja majd odahaza, hogy milyen sok szép dolgot lát-tott, jó lenne, ha az üzlet-ben is viszontláthatnák a tetszetős árut.

Régi nóta. De állítólag nem sokáig. Az idei vásáron már a vásárlók kép-viselete is megoldódik, mi-vél ott lesznek a Fogyasz-tók Tanácsának képviselői, akik nevünkben is ügyköd-hetnek, véleményt mond-hatnak, s bármelyikünket felvilágosítanak vásárlói jogainkról, a szavatosságtól a jótállásig és így tovább. Ez lenne az egyik megol-dás. Van azonban ennél sokkal jobb lehetőség is a kontaktusra.

Ígérik a vásár vezetői, hogy az idén a bemutatott termékek jó részét nem-csak nézni szabad, hanem meg is lehet venni, vagy rendelni. A kiállító vállala-tok árusítanak, árusíthat-nak. Ezt ígéri a Pamutnyo-móipari Vállalat (Buda-print) és a Szegedi Ruha-gyár is. Mások nem igen mozgolódnak ebbéli ígére-tekben, bár valószínű jó néhány ruházati és élelmi-szeripari árut megvehetnek a vásár látogatói. Állítólag Pick-szalami is lesz min-den mennyiségben.

Az előzetes megjegyzés arra is irányul, hogy az

iparvállalatokat, győzköd-jem: ne féljenek, ne „fáz-zanak” attól, hogy maguk is odaálljanak a vevő elé és kínálják eladásra porté-kájukat. Végül is bizonyít-hatnak ilyen esetekben a sokat emlegetett vélemé-nyüket, hogy azért nem lehet a boltokban látni né-hány szép terméküket, mert a kereskedelem nem rendel beőle arra való hi-vatkozással, hogy a nagy-közönség nem érdeklődik, nem kéri. Tessék, tegyenek próbát. Majd meglátjuk, a gyakorlat eldönti, hogy kell-e a fogyasztóknak, vagy sem.

Évente szóvá tesszük, hogy a Szegedi Ruhagyár-ban milyen szép szabadidő (blésér) ruhákat készítenek. Három évvel ezelőtt a sze-gedi gyár a vásárbán rek-lámáron eladott néhány száz öltönyt. Aki ügyes volt, az hétszáz-nyolcszáz forintért kiváló öltönyhöz jutott. Én is a szerencsések között voltam és vettem egy ilyen ruhát. Azóta is „állja a sarat”, igazán ki-váló minden tekintetben. De amikor rajtam és még ismeretlenek is meg-kérdezik, hol szereztem. Mondom, hogy a szegedi gyár terméke. Csodálkozó válasz: az üzletekben ir-magját sem lehet látni. Mit tesz erre fel az újságíró? Felkeresi a gyár igazgató-ját és érdeklődik, miért nem látják el ebből a fajta öltönyökből a belkereske-delmet? A válasz: nem ké-rik.

Visszont a kereskedelem legtöbb esetben azt mondja, hogy az ipar nem gyárt és nem szállít. Ilyen szituációban a legcélsze-rűbb, ha az iparvállalat nyit egy üzletet és ott be-mutatja, árulja mindazokat a termékeket, amelyekről lemondott a kereskedelem a mi, az az a fogyasztók érdektelensége címén, ne-lében. Ezért bátorítottam előzetes megjegyzést tenni a Szegedi Ipari Vásár ve-zetőinek dicséretes törek-véseire, hogy a bemuta-tott termékeket meg is ve-tethik a látogatók az idei vásáron. Ha így lesz, ak-kor egyre inkább valóra válik a célkitűzés: legyen a szegedi vásár az ipar, a kereskedelem és a fogyasztók valódi találkozója.

Gazdag István

Megkezdte budapesti ülészakát a KGST építésügyi állandó bizottsága

A Hotel Duna Interconti-nental kongresszusi termében kedden megkezdte munkáját a KGST építésügyi állandó bizottságának 33. ülése.

A plenáris ülésen Vályi Péter, a Minisztertanács el-nökhelyettese a magyar kor-mány nevében köszöntötte a budapesti ülészakán résztve-vőit. Rámutatott arra, hogy a KGST-tagországok — köz-tük hazánk is — jelentős anyagi eszközöket fordítanak az építő- és építőanyag-ipar fejlesztésére. A hatékony nemzetközi együttműködés és a szocialista munkameg-osztás jelentősen hozzájárul a fejlesztési munkák meg-gyorsításához. A szocialista integráció komplex program-jának építésügyi fejezete kilenc pontban foglalja össze a tagországok építésügyi

együttműködésének legfonto-sabb feladatait. A jelenlegi tanácskozás napirendjén is sok téma kapcsolódik a komplex programban meg-határozott építésügyi együtt-működési feladatok megva-lósításához.

A komplex programnak megfelelően tárgyalnak ezen az ülészakán a legfontosabb építőanyagokat gyártó üze-mek, s különösen a kísérleti automatizált technológiai sorok tervezésében kialakít-andó együttműködésről, amely hatékonyan hozzájárul majd az építőanyag-ipar technikai, műszaki színvona-lának növeléséhez. Az épí-tőipari témák közül különös-képpen a könnyűszerkezetes építési mód, valamint az épí-tésszerelési munkák terüle-tén megvalósítandó szakosí-

tás és kooperáció nyújthat segítséget az építőiparral szemben támasztott igények teljesebb, s egyúttal a ki-vánt minőségben történő kielégítéséhez. A budapesti ülés napirendjének az a té-mája, amely a nemzetközi műszaki, tervezési szervezet létrehozását javasolja, ugyancsak arra utal, hogy az építésügyi állandó bizottság szüntelenül keresi az együtt-működés hatékonyságát nö-velő korszerű szervezeti for-mákat.

A plenáris ülés után a bizottság három munkacso-portban folytatta a tanács-kozást, amelyen a szombati záróülésig mintegy húsz té-mában tárgyalnak az együtt-működés fejlesztésének újabb lehetőségeiről, a to-vábbi feladatokról, s a bi-zottság munkatervéről. (MTI)